
Hradba mlčení

...

Toni Gillettiová se strachovala, že zmizet ve světě bude složité. Ve skutečnosti to bylo až překvapivě snadné.

Pár dní po vynesení rozsudku nad Billym Hamlinem vyklouzla před úsvitem z okna svého pokoje a utíkala. Běžela a běžela, a ani jedinkrát se neohlédla. A když už dál utíkat nemohla, vyčkávala. Na trest. Na otce Waltera, který si pro ni přijde. Nebo na svoje kamarády. Na policii. Na Billyho právníky, kteří připravovali odvolání. V nejmenším nepochybovala, že ji dostihne pravda. Skončí ve vězení a shnije tam zaživa.

Ale nestalo se nic. Žádné výzvy v televizi, po jejích stopách nečmouchala žádná drahá soukromá očka. Toni Gillettiovou nikdo nehledal. Nikomu na ní nezáleželo.

Tedy ne tak docela nikomu. Jediný člověk, kterému Toni nebyla ukradená, kvůli ní obětoval vlastní svobodu a nechal se označit cejchem vraha. Toni mu na oplátku slíbila, že se za něho provdá, obětuje mu svůj život stejně, jako on se obětoval pro ni. Oko za oko.

Jenže když pak došlo na lámání chleba, Toni to nezvládla. Nedokázala obětovat celý život na oltář jednoho pubertálního přešlapu. A to nejenom pro Billyho Hamlina. Pro nikoho. Jakmile si tohle uvědomila, spatřila před sebou volnou cestu. Toni Gillettiové nezbyla jiná možnost než útek.

První dva roky svého nového života strávila v Mekce ztracených duší, v Las Vegas. Nevada jí připadala jako úplně jiná planeta, horká, vyschlá a bezduchá, která nikdy nespala a skvěle posloužila každému, kdo chtěl zmizet. Psal se rok 1975 a herní průmysl procházel bouřlivým rozvojem, každý měsíc se otevíraly nové hotely a zahajovala nová kasina. Pracovních míst se tam nabízelo nepřeberně a nikoho nezajímalo, jakou má člověk mi-

nulost. Zkrátka a dobře, pokud chtěl člověk projít znovuzrozením, Las Vegas sedmdesátých let k tomu bylo naprosto ideální. Toni tu příležitost využila bezezbytku. Přejmenovala se na Alexii Parkerovou (Alexia se jmenovala její nejlepší kamarádka na základní škole a jí se to jméno odjakživa úžasně líbilo, příjmení znělo civilně a realisticky) a začala pracovat jako barmanka. Neměla sice žádné doklady ani číslo sociálního pojištění, ale zaměstnavatelé ve Vegas ochotně platili přímo na ruku. Alexia Parkerová byla přitažlivá dívka, což zákazníci kvitovali s potěšením. Navíc uměla vzít za práci a byla spolehlivá, což se zase líbilo majitelům podniků. Sexy děvčat bylo ve Vegas jako hub po dešti, ovšem Alexia Parkerová zvýšila svou hodnotu tím, že nepila alkohol a nikdy se nedotkla drog. A právě proto představovala hodně vzácné zboží. Navíc zřejmě složila slib čistoty, protože nerandila ani se zákazníky barů, ani s kolegy z práce.

Toni Gillettiová šla z jednoho večírku do druhého, ale Toni Gillettiová byla po smrti. Alexia Parkerová žila výhradně prací. Po dvou letech si našetřila dost velkou částku, aby mohla vystudovat vysokou školu. Přihlášku si podala na Kalifornskou univerzitu v Los Angeles. Měla v plánu zapsat se na politologii.

Na rozdíl od majitelů podniků ve Vegas však po ní univerzita vyžadovala doklady. Alexia Parkerová neměla číslo sociálního pojištění, neměla pas ani rodný list, žádný doklad o svém původu a vzdělání. To byl samozřejmě problém.

Vyřešila to jednoduše. Přesunula se do Los Angeles, porušila svůj celibát a vyspala se s Duanem ze správy sociálního zabezpečení na Santa Monica Boulevard.

„Za tohle by mě mohli vyrazit. A možná i zavřít!“ sténal Duane, když do originálních formulářů vpisoval falešné údaje Alexie Parkerové, jež ho zatím zkušeně kouřila pod stolem.

„Vždyť mě taky,“ připomněla Alexia a vyplivla Duaneův cukající penis jako kuře nechutnou žízalu. „A to znamená, že o tom budeme oba mlčet, platí?“

„Co to vyvádíš? Teď přece nemůžeš přestat!“

„Povídám, že pro oba z nás to bude tajemství. Platí, Duane?“

„Jasně, samozřejmě, to dá rozum. Přesně tak. Nikomu to neřeknu. Hlavně prosím, prosím, nepřestávej!“

Alexia Parkerová vyšla z Duanovy kanceláře s čerstvě vyrobenou kartičkou sociálního pojištění a s antedatovaným rodným listem. Vysvědčení a diplom ze střední školy si už padělala sama.

Alexia se nepovažovala za podvodnici. Udělala přece jenom to, co musela. Dívala se kupředu, nikdy ne zpátky, problémy řešila okamžitě a při vytváření své nové totožnosti využívala i herecký a mimický talent.

První pravidlo politiky: Chovej se pragmaticky.

O pouhé dva roky později, protože dřela jako blázen, absolvovala magisterské studium s nejlepším možným prospěchem a okamžitě odletěla do Londýna. Bylo vyloučeno, aby si politickou kariéru budovala ve Washingtonu, protože dřív nebo později by narazila na příznaky vlastní minulosti. Teď už byla pevně odhodlaná věnovat se výhradně politice, takže přišel čas začít novou životní kapitolu.

Alexia Parkerová vystoupila na letišti Heathrow v zemi, kde neměla přátele ani kontakty, o rodině nemluvě. Její majetek činil pouhých dvě stě liber.

Bylo jí dvacet tři.

Billy Hamplin jí svíral loket stále naléhavěji.

„Prosím tě, Toni. Musím s tebou mluvit.“

Alexii se rozbušilo srdce. Chvatně se mu vykroutila z prstů.

„Bohužel, s někým si mě pletete. Žádnou Toni neznám. A teď mě omluvte.“

Vchod pro poslance parlamentu měla skoro na dosah. Zběsile k němu klopytala a přitom se upřímně bála o život. Ale Billy Hamlin se k ní vrhl a opět ji chytil za paži.

„Toni, proboha, to jsem přece já! Billy!“

Alexia mu pohlédla do očí a spatřila tam nechápavé zoufalství. Co tady pohledáváš, Billy? Copak nerozumíš? Toni je po smrti. Zemřela před dávnými lety. Jsem Alexia, nový člověk, fénix zrozený z popela zničeného života. Nedovolím, abys mě tam zavlekl zpátky!

„Pusťte mě.“

„Jo, vím, že máš moc práce.“ Billymu Hamlinovi vyhrkly slzy. „Ale tohle je vážně důležité! Jde o otázku života a smrti. Mojí dceři hrozí příšerné nebezpečí!“

„Ustupte, pane.“ Jednomu z policistů se konečně podařilo odmanévrovat Billyho stranou. Alexia úlevou skoro zavrávoral, chvilku bojovala s mdlo-

bami. Díkybohu se vchod v poslední moment otevřel, na prahu se objevil sir Edward Manning a chytil Alexii za ruku, aby jí pomohl co nejrychleji dovnitř.

„Jste v pořádku, paní ministryně?“

Alexia přikývla. Ještě stále se nepřestala třást. Přes zavřené dveře sem doléhal Billyho křik a prosby. Samozřejmě je slyšel i sir Edward Manning.

„Toni, prosím! Jde o mou dceru! O moji dcerušku! Proč mi to děláš! JÁ PŘECE VÍM, KDO JSI!“

Vyčkávali, až se rozruch zklidní a zavládne ticho. Potom se ozval sir Edward Manning: „Mám dojem, že si musíme promluvit, paní ministryně. Vy ne?“

Zamířili do Alexiiny soukromé pracovny. Sir Edward Manning za nimi zavřel dveře a zamkl.

„Byl to on, vidíte? Byl to William Hamlin.“

Alexia přikývla. „Zřejmě ano. Ano, byl.“

„Poznal vás. Vy dva se znáte.“

Alexia se zadívala za Edwarda oknem na řeku. Po Temži se pomalu šinuly dva nákladní čluny, lenivě důstojné jako pár labutí.

Tohle je skutečnost. Londýn, parlament, moje manželství s Teddym. Současnost.

Jsem Alexia De Vereová. Jsem ministryní vnitra Velké Británie.

Minulost je pryč.

Až na to, že minulost nezmizela. Čekala venku na náměstí, přede všemi ji chytil za loket a vymáhal si rozhovor. Ohrozil tím tak všechno – to, čím se stala, čeho dosáhla, všechno, pro co se tolik dřela.

„Paní ministryně?“ vytrhl ji z rozjímání sir Edward Manning. „Co máte společného s Williamem Hamlinem?“

„Vůbec nic, Edwarde.“

„Tomu nevěřím, paní ministryně!“ opáčil státní úředník bez zaváhání. „Ať už mi řeknete cokoli, nedostane se mimo tyhle čtyři stěny nic. Ale skutečně potřebuju vědět, co se děje. Jinak bych nemohl dělat svou práci.“

Alexii v hlavě horečně vířily myšlenky, jak zběsile hledala řešení.

Měla bych mu důvěřovat?

A mám snad na vybranou?

„Známe se, ale jen povrchně. Jako děti. To je všechno. S Billym jsem se neviděla už skoro čtyřicet let.“

„Ale policii jste tu informaci zatajila. Důvod?“

„Protože jsem sice vyrůstala tady, ale narodila jsem se ve Státech. V Británii to neví nikdo, ani reportéři, ani strana a dokonce ani moji nejbližší přátelé. Nerada bych na tom cokoliv měnila.“

Sir Edward Manning tuhle novinku chvílku zpracovával. Tak to je něco. Dotáhnout to tak daleko jako Alexia a utajit zásadní část své minulosti se musí cenit jako výkon hodný uznání.

„Smím se zeptat, proč jste se rozhodla tuhle věc nezveřejnit, paní ministryně? Místo narození přece není zločin.“

„Pravda. Ale já nejsem Američanka, Edwarde. Už před lety jsem se občanství vzdala, ještě před kandidaturou do parlamentu. Celý svůj dospělý život jsem strávila v téhle zemi a považuji se za sto procentní Britku. Kromě toho nic netajím. Na dětství se mě vždycky ptali naprosto všeobecně, reportéři tak nudné téma prostě nezajímá. Ta věc zkrátka nepřišla na přetřes, co je celé.“

„Ovšem teď je aktuální.“

Alexia si povzddechla. „Ano. Tehdy večer, v Kingsmere, ta postava na známou bezpečnostní kamery. Připadala mi trochu povědomá. Nejdřív mi to nedocházelo, ale postupně se mi to všechno vybavilo. I s detaily.“

„Takže jste Hamlina poznala?“

„Ne stoprocentně. Nevěděla jsem, že to byl on. Nebyla jsem si jistá. Jak říkám, nepotkala jsem se s ním od dětství. Ale když pak vedoucí bezpečnostního odboru zmínil jméno...“

Nechala větu doznít do prázdna.

„Víte, že Hamlin strávil roky ve vězení?“

Alexia na okamžik zaváhala. Nakonec připustila: „Toho případu tenkrát byly plné noviny i televize.“

„O tom utonulém dítěti.“

„Ano.“ Alexii přejel po zádech mráz. Krev jí dodnes tuhla v žilách po každé, když zaslechla slovo utonout, utopený. „Ale neměla jsem ponětí, co s ním bylo dál. O jeho duševní nemoci, bludech, o tom všem.“

Sir Edward Manning nadhodil: „A proč se s vámi Hamlin snaží zkontaktovat právě teď?“

„To kdybych věděla. Četl jste jeho spis. Kromě duševní choroby si prošel i problémy v podnikání, měl velké dluhy a navíc ta duševní nemoc...“

Sir Edward Manning se zamyslel. Ano, rozpomínal se, že Hamlinova autodílňa v krizových letech zkrachovala.

„Chcete tím naznačit, že jde po penězích?“

Alexia pokrčila rameny. „Už jsem vám stokrát řekla, že v tom také nemám jasno.“

„Byli jste milenci?“

Otázka přilétla tak neomaleně a nečekaně, že Alexia na okamžik zpanikařila.

„Já... my... Záleží na tom? Prokristapána, Edwarde, je to už čtyřicet let!“

„Záležet na tom může, paní ministryně. Má na vás Hamlin nějakou páku, cokoliv, čím by vás mohl vydírat?“

Alexia rychle uhnula pohledem. „Nemá. Aspoň mě nic nenapadá.“

„A co nějaké sexuální libůstky, věci v tomto duchu?“

„Nic.“ Sjela svého tajemníka pohledem, pod kterým by zamrzl i oheň.

„Drogy?“

„Nikdy! Tedy snad jen tu a tam joint v šedesátých letech.“ Prsty si nervózně pročísla vlasy. „Víte, když Grant potvrdil, že tehdy večer se kolem Kingsmere ometal Billy Hamlin, udivilo mě to stejně jako všechny ostatní. A právě proto jsem si od vás soukromě vyžádala jeho spis. Ale ty údaje mě hodně zneklidnily. Je nad slunce jasnější, že Billy není v pořádku. Je to psychotik, podivně posedlý slavnými lidmi. A teď se ukáže tady v Anglii, chová se zmateně a neskrývá přede mnou agresivitu. Vůbec se mi to nelíbí.“

„Však mně také ne, paní ministryně!“ prohlásil sir Edward Manning s porozuměním. „Mně také ne.“

Chvilí oba mlčeli. Na jednu stranu Alexia řekla Edwardovi pravdu. Skutečně netušila, co po ní Billy Hamlin chce. Zmínil se o dceři, které hrozí nebezpečí, ovšem podle psychiatrické zprávy k Billyho bludům patřilo i přesvědčení, že někdo ohrožuje život jeho blízkých. Nebo chce vážně jenom prachy. Kdo tohle ví?

Jednou věcí si však Alexia byla absolutně jistá, a sice tím, že Billymu Hamlinovi nedovolí, aby jí zničil život. Svou kariéru i manželství si vydřela příliš tvrdě, než aby si je nechala ukrást přízrakem z minulosti, navíc z minulosti, od které se naprosto a v každém směru odstříhla. Bude si je hájit do posledního dechu.

Kromě toho dívka, kterou Billy Hamlin hledá, je dávno po smrti.

Alexia De Vereová pohřbila Toni Gillettiovou už před desítkami let.

„Edwarde?“

„Paní ministryně?“

„Ráda bych se ho nějak zbavila.“

Siru Edwardu Manningovi se zježily jemné chloupky na šíji. Náhle svou šéfkou viděl v novém světle.

Čišelo z ní odhodlání, nemilosrdnost, kterou předtím nezaregistroval. Je neférový rváč. Bojuje podpásově, ale nakonec vždycky přežije.

Stejně jako on.

Co to Hamlin hulákal na Alexii, když ho policisté táhli pryč?

Vím, kdo jsi.

Sir Edward Manning litoval, že nemůže tvrdit totéž, a to především z toho důvodu, že na tom závisel jeho život. Vzpomněl si na Sergeje Milescu a anonymní osoby, které mladíkovi platí. A vybavil si ostrou bolest, jak mu kuchyňský nůž pronikal kůží, ten ledový děs, když bezmocně ležel připoutaný k posteli a čepel nože se mu vznášela sotva milimetr nad genitáliemi. Vzpomněl si rovněž na kameru a ponižující zrůdnosti, k nimž ho Sergej přinutil.

Edward Manning měl zase svoje tajemství.

Uběhlo několik vteřin plných napětí, během nichž se vysoký státní úředník a ministryně současné vlády poměřovali pohledem přes psací stůl jako dva hadi, nehybně a mlčky se snažili odhadnout další tah svého protějšku. Stojí oba na jedné straně barikády, semknutí proti Billymu Hamlinovi? Či jeden z nich je dravec a druhý kořist?

„Rozumím, paní ministryně. Dokážu vás toho člověka zbavit. Tedy pokud to skutečně chcete.“

„Ano, chci, Edwarde. Chci.“

„V tom případě vězte, že hned teď můžete tuhle starost hodit za hlavu.“ Sir Edward Manning vstal, aby vyšel z pracovny, ale s rukou na klíce dveří se ještě ohlédl. „Jen poslední otázku, paní ministryně. Zaslých jsem, jak vás Hamlin oslovil Toni. Smím vědět proč?“

„Moje přezdívka v dětství,“ odpověděla Alexie bez zaváhání. „Upřímně přiznávám, že nevím, kde se vzala. Bylo zvláštní slyšet ji po tolika letech.“

Sir Edward Manning přikývl: „To si dokážu představit.“

Dveře se za ním zavřely.

Celý incident měl nečekaně rychlý konec.

Žádní advokáti, žádné telefonáty, žádný soud ani možnost odvolání. Když Alexia De Vereová odmítla s Billym Hamlinem mluvit, policie ho hodila do nákladního prostoru dodávky k dalším šesti zatčeným demonstrantům a na westminsterské policejní stanici bez řeči šoupla do cely. Až po řadě hodin si ho vyzvedl elegantně oblečený muž.

„Pan Hamlin? Došlo k nedorozumění. Šel byste laskavě se mnou?“

Muž se choval blahosklonně a laskavě. Mluvil vzdělaně s přízvukem vyšších vrstev a na sobě měl kvalitní oblek. Billy ho s naprostou důvěrou následoval do auta s řidičem. Předpokládal, že jedou přímo na ministerstvo vnitra. Ale sotva se dveře vozu zabouchly, Billymu nasadili pouta a vpíchlí injekci se sedativy. Jen velmi matně vnímal, jak ho z luxusního auta překládají do anonymní bílé dodávky a vezou na letiště Heathrow. Všechno proběhlo jako rozmazaný, šílený sen. Sebrali mu pas a vrátili ho s nepřátelsky černými razítky na všech volných stránkách. Pak eskorta Billyho jenom tak, bez zavazadla, doprovodila do obyčejného linkového letadla společnosti Virgin Atlantic, přicvakla mu pouta k sedadlu, a zatímco sváděl předem ztracený boj se spánkem a obluzením z drog, stroj se vznesl k šedivé mživé obloze. Po probuzení Billy zjistil, že je v na letišti v New Yorku, že ho vyhodili z letadla na americké půdě jako balík bez příjemce, potupně vrácený odesílateli.

Zpola omámený se dovlekl k lavičce a hrabal se v kapsách, aby našel mobil.

Neměl ho.

Ne! Nemohl zmizet! To nejde! Proboha, co se stane, až hlas znovu zavolá? Kdo ten hovor přijme?

Billy Hamlin se zimničně rozklepal.

Proč si Alexia De Vereová nevyslechla, co jí chce? Proč ji nedokázal přesvědčit, aby s ním mluvila?

Selhal. A teď poteče krev, pořád víc krve, a všechnu ji na rukou bude mít on, Billy.

Rozplakal se.

„Pane Hamline?“

Billy zbědovaně vzhlédl. Ani se nebránil, když ho popadly silné paže a odnesly ho pryč.

...